

Kenedy nebyl v Nairobi poprvé, a tak není divu, že se v tomto největším městě africké kolonie Kenya cítil jako doma. Africké slunce ho již neodstrašovalo, obávaného tropického žáru a slunečního úžehu se nebál. Na jeho dlouhém šlachovitém těle nebyl snad už ani gram zbytečného masa. Opálený obličej barvy čistého bronzu nepřipomínal městského člověka, který se kdysi nenuceně pohyboval v salonech vznešených londýnských klubů.

Jednou se v krvi tohoto elegána ozvalo volání pravěkého lovce a Kenedy uposlechl. S lehkým srdcem a s lehkou kapsou opustil Evropu. Odešel, kam ho táhla touha a dobrodružná povaha. Připojil se tehdy jako průvodce k výpravě boháče Stirlingtona, který hledal do své výpravy právě takové muže, jako byl on sám: odvážné, neznající strach, výborné střelce – muže připravené na jakékoli dobrodružství.

Stirlington nikdy nelitoval, že si z řady uchazečů zvolil právě Kenedyho. Kdyby přijal místo něho kohokoli jiného, jistě by tenkrát ze srážky s nosorožcem na pobřeží Ugandy nevyvázl se zdravou kůží. Zvěst o střeleckém umění Kenedyho se od té doby nesla po celém vý-

chodním pobřeží Afriky až ke Stanleyovým vodopádům. Nelze se tedy divit, že po tak odvážném činu najala Kenedyho Američanka Harweyová za prvního střelce své výpravy.

Od té doby již tento statečný muž provázel mnoho výprav a stezky divokých zvířat znal právě tak dobře jako Picadilly Street v Londýně nebo zastrčené uličky na pařížském předměstí Montmartru. Na bývalou zahálku vzpomínal jen s pohrdáním a nelitoval, že ji vyměnil za cesty plné nebezpečí a překvapení, kdy téměř každou hodinu dával v sázku svůj život.

Nyní odpočíval a střídal nové síly. Poslední výprava jakéhosi potrhlého přírodopisce z Bostonu byla i pro něho poněkud unavující. Přesněji řečeno, pořádně ho otráвила. Učenec neměl o skutečném životě v přírodě ani potuchy a domníval se, že africký prales je přírodovědecké muzeum. Byl neopatrný až hrůza. Nebýt Kenedyho, bělaly by se badatelovy kosti někde v písku a hyeny by byly o něco tlustší.

Když si teď Kenedy hověl ve dvoraně největšího hotelu nedaleko přístaviště, s ironickým úsměvem vzpomínal na toho skleníkového učence. Z úvah jej vyrušilo lehké zakašlání. Dotčeně zvedl oči a spatřil před sebou mladého muže v elegantním loveckém obleku. Mladík vypadal, jako by ho vystříhli ze žurnálu nejlepšího krejčovského salonu.

Neznámý se prkenně zlomil v půli těla a představil se: „Jsem Richard Daniel Bennet. Mám čest mluvit s panem Kenedym?“

„Jistě, to jsem já.“ Lovec vstal a stiskl mladému muži ruku. „Co si přejete?“

Pak nabídl příchozímu volnou židli a zapálil si cigaretu. Než ji dokouřil, věděl o svém hostu všechno, neboť Bennet mu důvěřivě otevřel srdce. Přiznal se, že v klubu ho nadchlo vypravování o krásách a dobrodružstvích loveckých výprav a že také zatoužil po lovecké slávě a trofejích divokých zvířat.

„Kdo vám to, prosím vás, vypravoval?“ přerušil jeho zpověď Kenedy.

„Pan Morton z Bostonu.“

„Morton...?“ usmál se Kenedy. „A tvrdil, že prožil skvělá dobrodružství, vidíte?“

„Ano. Vypravoval nám úžasné věci, a když jsem se rozhodl, že rovněž zkusím lovecké štěstí, doporučil mi, abych vyhledal vás.“

Kenedy na to nic neřekl, ale myslil si své. Neprozradil, že pan Morton jako lovec a hrdina loveckých dobrodružství naprosto zklamal. Většího strašpytla totiž nikdy nepoznal. A nyní – hledme – vydává se za hrdinu!

Během hovoru si Kenedy svého hosta důkladně prohlédl. Zjistil, že mladý Bennet má důvěřivý pohled a příjemný obličej, v němž však nechyběly rysy svědčící o utajené energii.

Když mladík zakončil své vyprávění, odmlčel se a skoro váhavě požádal: „Pane Kenedy, stal byste se vůdcem mé výpravy? Byl bych nesmírně rád. Samozřejmě jsem ochoten splnit všechny vaše požadavky.“

Lovec chvíli v duchu uvažoval. Odmítnout znamenalo, že se mladý Bennet obrátí na někoho jiného a možná najme průvodce nezkušeného nebo dokonce prohnáného. Není vyloučeno, že by pak rodina mladého muže mohla vzpomínat na hrob svého syna kdesi ve stepích východní Afriky. Něco takového nemohl připustit, a proto se rychle rozhodl. Podal Bennetovi ruku a řekl: „Přijímám, ale pod jednou podmínkou.“

Mladý muž se zarazil a radostný úsměv na tváři mu odumřel.

„Budete mě bezpodmínečně poslouchat, neboť budu zodpovídat za váš život a za zdar výpravy!“

Bennet ochotně svolil a slib potvrdil stiskem ruky. Po hodině byly zhruba smloueny podrobnosti výpravy a určeno, že se vydají do nitra černého světadílu za týden.

Týden uběhl v pilných přípravách na cestu. Především najali osm nosičů. Byli to silní černoši, zvyklí nosit na hlavách těžké náklady a odolávat nástrahám i obtížím cestování. Ostatně nebyli na lovecké výpravě poprvé. Věděli, že pod vedením Kenedyho se musí podrobit přísné kázni, bude však s nimi zacházeno lidsky a hlavně – odměna bude velmi slušná.

Střeleckou výzbroj nebylo třeba příliš doplňovat. Bennet měl tři výtečné anglické pušky. Jednu z nich – těžkou kulovnici na slony –

Kenedy zvláště obdivoval. Stany, spací pytle, vařiče a ostatní výstroj byly rovněž prvotřídní.

„Je vidět, že vám v tomto ohledu ‚statečný‘ přítel Morton poradil dobře,“ podotkl uznale Kenedy. „Jen ještě pro vás musíme koupit dobrého jezdeckého koně a dva nákladní koně na nošení nejtěžších zavazadel.“

Při první vyjíždce se Kenedy přesvědčil, že Bennet je velmi dobrý jezdec. Však ho také pochválil: „Budete-li tak dobrým lovcem, jako jezdíte na koni, vrátíte se domů bez úhony.“

Bennet, polichocený uznáním, se jen chlapecky rozesmál a nejradyji by byl vyrazil z přístavu ihned.

Konečně se výprava vydala na cestu. V čele průvodu jel Kenedy s Bennetem. Za nimi šel náčelník nosičů, starý černocho Mambu. Byl hubený právě tak jako Kenedy a na levou nohu kulhal. V jeho stehně bylo vidět hlubokou jizvu, památku po lvích drápech z předešlé výpravy. Bennetovi se tahle volba nezdála šťastná a svěřil se se svými obavami Kenedymu.

„Och, to se mýlíte, mladý muži,“ začal hned vysvětlovat Kenedy. „Vybral jsem právě tohoto černocho s prokvetlými vlasy záměrně. Starý Mambu je nejlepší stopař divoké zvěře v celé východní Africe a o jeho vytrvalosti si vypravují lovci téměř neuvěřitelné historky. On to byl, kdo uběhl padesát kilometrů o hladu a žízní za necelé čtyři hodiny a přivolal pomoc, když byla Hamiltonova výprava ohrožena černošským kmenem na pobřeží Modrého Nilu. Tomuto muži můžeme právem důvěřovat.“

Výprava se ubírala neproniknutelnými pralesy na východě Afriky. Černoši často museli dlouhými ostrými noži klestit cestu. Prosekávali husté houští, utínali liány, jež visely ze stromů jako tlustá lodní lana, a odstraňovali překážky na stezce, kterou rozeznal snad jen starý Mambu. Cesta proto ubývala jen pomalu.

Po řadě dnů, plných útrap, pronikli pralesem do rozlehlé stepi, porostlé řídkými lesíky a skupinami stromů a keřů. Ocitli se v království lvů, zebí, pakoňů, antilop a žiraf, v ráji zvířat, která nejednou umírají ve lvích drápech.